

maaske meget ringe Indtægter, de havde. Dette Ræsonnement passer ganske udmærket paa Pensionisterne. De er naaet frem til deres Livs Aften, og de ser sig ikke i Stand til at paatage sig ekstra Arbejde for at tjene noget udover den karrigt tilmaalte Pension. De er nødsagede til at leve Livet paa denne, ofte overmaade kummerligt. Jeg tror ikke, noget Medlem i denne Sal ikke har Eksempler paa, hvorledes Pensionisternes Tilværelse under Pengenes faldende Værdi har været i disse Aar, og det forekommer mig, at de Lønningslove, der er lagte paa Rigsdagens Bord, er overfor Pensionisterne alt for karrige. Jeg vil meget henstille til det Udvalg, som nu skal nedsættes og behandle denne Sag, at man paa dette Punkt undersøger Lovforslaget meget nøje og drager Omsorg for at forhøje Pensionen klækkeligt, ikke alene forhøje den, men forhøje den klækkeligt. De Anmodninger, der er fremkommet i saa Henseende paa alle Omraader, gælder jo ikke mindst Lærerstand, hvis Enker og pensionerede Medlemmer gennem mange Aar, ogsaa før Dyrtiden, kun har haft en meget ringe Pension.

Jeg vil anbefale det foreliggende Lovforslag paa det bedste, og jeg vil haabe, at det maa gaa glat igennem Rigsdagen, at det maa møde velvillige Sind i Rigsdagen, i Udvalgene i begge Ting. Men jeg vil samtidig til Slutning ønske, at man vil overveje et Spørgsmaal, som jeg tror, vi kommer til at tage Hensyn til ved denne Lønreform, og som vi jo ogsaa har overvejet før under Behandlingen af en Lønreform. De Bemærkninger, jeg vil gøre herom, gælder ikke Lærerne alene. Hvis disse Tanker skal realiseres, maa de selvfølgelig realiseres for alle Statens Embedsmænd og Tjenestemænd, men da jeg nu har faaet Ordet, vil jeg ikke forlade Talerstolen uden at have klaret min Stilling til det Spørgsmaal, jeg her sigter til, nemlig Spørgsmaalet om en glidende Skala. Jeg erkender, at jeg er en Tilhænger af en glidende Skala, og jeg er det ganske simpelt ud fra den Betragtning, at jeg overhovedet ikke ser, hvorledes man skal bære sig ad med at ordne et moderne Samfunds Økonomi, som Stillingen er blevet i Verden, uden at man gennemfører, havde jeg nær sagt, helt igennem, i alle Forhold, den glidende Skala. At blive ved at forlange mere, gaar jo kun til en Tid. At den ene forlanger mere, medfører, at den anden ogsaa forlanger mere, og det betyder igen en Fordyrelse af Levevilkaarene i Landet;

saa forlanges der atter mere, og paa den Maade bygger man en Lønsituation og en Økonomi op i Samfundet af den Natur, at man med Præcighed kan nævne det Tidspunkt eller i hvert Fald den Situation, hvor Staten gaar bankerot. Der maa være et Forhold her, hvorved man paa en sikker Maade kan lade Lønnen staa i Forhold til de Varepriser, for hvilke man kan sætte en Standard, saaledes at Lønnen bevæger sig opefter, naar Prisen stiger, og nedefter, naar Prisen falder. Men jeg er ikke en Tilhænger af den fra et enkelt Medlem af Venstre i Salen fremsatte Tanke om, at det hele skulde baseres paa en glidende Skala. Det er et alt for karrigt Synspunkt. Man maa selvfølgelig sørge for, at der lægges til Grund for den glidende Skala en anstændig Løn og en Løn, som paa Grund af hele Samfundsudviklingen selvfølgelig maa være betydelig over Lønnen i 1914. Men giver man Embeds- og Bestillingsmændene en fast, ordentlig Grundløn og fjører dertil den glidende Skala, som jeg nævnte her, er det min Opfattelse, at man ikke alene i Øjeblikket opnaar nogenlunde tilfredsstillende Lønforhold for de vedkommende Statsemployéer og Funktionærer o. s. v., men man opnaar samtidig en Sikkerhed for dem i Fremtiden i Retning af, at deres Løn vil vokse med Dyrtiden. De løber saa ganske vist paa den anden Side den Risiko, at naar Dyrtiden forsvinder, og vi kommer tilbage til normale Tilstande, bliver deres Indkomst i tilsvarende Grad reduceret, men det er jo et Forhold, man maa finde sig i, hvis man overhovedet mener, at den Løn, der bydes, er tilfredsstillende og tilstrækkelig. Samfundet vil herved gennemføre et System, som har Mulighed for en rimelig Balance, en rimelig Udvikling af det i sig selv meget vanskelige, men i høj Grad betydningsfulde Lønnings-spørgsmaal, som beskæftiger Sindene saa stærkt i vore Dage.

Dermed vil jeg anbefale det foreliggende Lovforslag paa det bedste.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Skanderborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Stengaard-Kirkegaard: Det ærede Medlem fra Kerteminde (Henningsen) fremkom fornylig med en Bemærkning, som jeg ikke rigtig forstaar. Han sagde nemlig, at han troede ikke, at Spørgsmaalet om Statstilskud til de private Skoler lod